

HOLDİNG ŞİRKETLERDE KANUNİ YEDEK AKÇELERİN KULLANIMI: TTK MD. 519/4 ELEŞTİRİSİ

Rasim Can ÇAKIR*

ÖZ

Hukukumuzda gerek eski gerekse yeni kanun döneminde net bir tanımı bulunmayan ve sınırları belirsiz olan holding kavramının hem tanımında hem de holding şirketlere uygulanacak olan kanun hükümlerinin bir kısmının uygulama alanlarında eski kanun döneminden beridir tartışmalar süregelmektedir. Kanuni yedek akçelerin holdinglerde kullanım şekli, eTTK'da olduğu gibi TTK'da da holdingler bakımından belirsiz ve tartışmaya açık bir biçimde düzenlenmiştir.

Çalışmamızda holding şirket kavramına ve ülkemiz hukukundaki uygulama şekline değinildikten sonra, holdingler bakımından TTK'da kanuni yedek akçenin kullanımına ilişkin sorunların üzerinde durulacaktır.

I. Genel Olarak Holding Şirketin Tanımı

Holding kavramının içeriği eTTK döneminde olduğu gibi TTK ile doldurulmamıştır. Sermaye ve şahıs şirketlerine ilişkin ayrıntılı düzenlemeler içeren TTK'da holdinglere ilişkin herhangi bir hüküm bulunmamakta; bunun yerine (eTTK md. 466/4'te olduğu gibi) TTK md. 519/4'te *başlıca amacı başka işletmelere katılmaktan ibaret olan holding şirketler* ifadesi ile bir nevi holding tanımı yapılmaktadır. Eski kanun döneminde olduğu gibi TTK'da da holdingler hakkında özel düzenlemelerin yer almaması onun ayrı bir şirket türü olmadığını göstermektedir. Gerçekten de holding kavramı ile ifade edilmek istenen, işletmenin iştirak konusundan başka bir şey değildir¹. Yani holding şirket olarak tanımlanan şirketlerin esas ticari amacı, başka

* Avukat, LL.M..

işletmelere katılmaktır. Buradaki katılım durumunda ise pay sahipliği oranı bakımından herhangi bir alt veya üst sınırı bulunmamaktadır. Holding şirketin başkaca şirketlere iştirak ederken onların hâkim ortağı konumunda bulunması gibi bir zorunluluk yoktur. Yine aynı şekilde, holding şirketlerin pay sahibi olarak katılacağı şirketlerin sayısı noktasında da özel bir sınır bulunmamaktadır. Holding şirket onlarca şirkete ortak olabileceği gibi sadece tek bir şirkette de pay sahipliği bulunabilir. Bu durum onun holding olduğu ve ticari amacının başkaca işletmelere katılmak olduğu gerçeğini değiştirmez.

Holdingler iştirak alanları bakımından temelde iki tip olarak ele alınabilir: saf holdingler ve karma holdingler². Saf holdingler doğrudan bir ticari faaliyette bulunmazlar; sadece diğer şirketlere iştirak etmekle yetinirler. Karma holdingler ise bu iştirakin yanında kendileri de herhangi bir şirket gibi ticari faaliyette bulunur, ticari işletme işletir.

Uygulamada holding şirketle karıştırılan hâkim şirket ve şirketler topluluğu kavramlarına da değinmekte fayda vardır. Şirketler topluluğu, hukuken bağımsız bir kişiliğe sahip olmakla birlikte ekonomik bağımsızlığını pay sahipliği, oyda imtiyaz, pay sahipleri veya oy sözleşmesi gibi yollarla kaybetmiş bağlı şirketlerden ve bu şirketleri sayılan veya başkaca yollarla yöneten hâkim şirketten oluşur. Görüldüğü üzere; şirketler topluluğu kavramı tepede hâkim bir şirketten ve bu şirketin çeşitli yollarla hâkimiyeti altına aldığı bağlı şirketlerden oluşur. Holding ile bu kavramların karıştırılmasının asıl sebebi, şirketler topluluğunda bağlı şirketlerin hâkimi konumundaki şirketin çoğu zaman holding şirket olmasıdır. Oysaki hâkimiyet ilişkisinde en tepede yer almak için holding şirket olma zorunluluğu bulunmamaktadır. Hatta holding şirketlerin herhangi bir şirketin hâkimi olması gibi bir gereklilikten de bahsedilemeyeceği gibi şirketler topluluğunda holding olmayan bir şirket hâkim şirket olabilecekken holding şirket de bu şirketin bağlı şirketi konumunda yer alabilecektir.

¹ Veliye Yanlı, “İnançlı Yönetim Kurulu Üyeleri ve Konzernlerdeki Durumu”, **Prof. Dr. Oğuz İmregün’e Armağan**, İstanbul, İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi, 1998, s.671.

² Ünal Tekinalp, “Holdinglerde Yedek Akçeler”, **İktisat ve Maliye Dergisi**, C.XVI, S.9, s.352-353.

II. Türkiye’de Holding Şirketler

TTK’da holdinglere ilişkin herhangi bir düzenlemenin olmaması, holding şirketlerin hangi tür şirket olarak kurulabileceği hususunda görünürde bir boşluk oluşturmaktadır. Holding kavramının anonim şirketlerin yedek akçe ayırımını düzenleyen maddede yer alması ise bu tür şirketlerin anonim şirket şeklinde kurulabileceği intibasını uyandırmaktadır. Ancak holdingin bir şirket türü olmamasının yanında TTK md. 519/4’teki holding tanımıyla esasen holding olarak faaliyet göstermek isteyen şirketlerin işletme konusunun çerçevesi çizilmektedir; bu bakımdan da Kanun’da holdinglerin hangi şirket türünde kurulacağına ilişkin bir sınırlama mevcut değildir³.

Ülkemizde holdinglerin kuruluşu Bakanlık iznine tabi bulunmaktadır. Kuruluş ve Esas Sözleşme Tebliği md. 5 uyarınca anonim şirket şeklinde örgütlenen holdinglerin kuruluşu izne tabi kılınmıştır. Buradan anonim şirket değil de örneğin limited şirket olarak kurulan holdinglerin işbu izin esasına tabi olmadığı sonucu çıkarılabilir mi? Kanaatimizce madde ile esas vurgulanmak istenen Türkiye’de holdinglerin anonim şirket şeklinde kurulabileceğidir. Bunun dışında bir sermaye veya şahıs şirketi modeli ile bir holding şirketin var olması istenmemektedir. Nitekim Bakanlık uygulaması da bu yönde olup anonim şirket dışındaki şirket türlerinde holding kurulmasına izin verilmemektedir. Yine kurulacak olan holdinglerin saf holding şeklinde mi yoksa karma holding şeklinde mi faaliyet gösterebileceklerine ilişkin olarak da TTK’da bir açıklık bulunmamaktadır. TTK md. 519/4’teki *başlıca amacı başka işletmelere katılmaktan ibaret olan holding şirketler* ifadesinden ötürü Türk hukukunda sadece saf holdinglere yer olduğu düşünülebilir. Ancak kanun koyucunun maddedeki ifadeyi kullanmasının sebebi, TTK’nın hiçbir yerinde düzenlemediği holdinglerin -eksik de olsa- bir tanımını vermek istemesidir⁴.

³ Ünal Tekinalp, “Tıp Sorunu Bakımından Holding Kavramı ve İşletme Konusu Üzerine Düşünceler”, **İktisat ve Maliye Dergisi**, C.XX, S.12, s.449. (Tekinalp burada holdinglerin şirket şeklinde de işletilmesine ilişkin bir gerekliliğin bulunmadığını savunmaktaysa da, kanaatimizce hem eTTK md. 466/4 hem de TTK md. 519/4’teki holding tanımında açıkça holding şirketler ifadesinin kullanılmış olması, holdinglerin kesin olarak şirket şeklinde işletilmesini zorunlu kılmaktadır.)

⁴ Tekinalp, **Holdinglerde Yedek Akçeler**, s.353.

Yine de ülkemizde karma holdinglere izin verilmemekte, kuruluşu Bakanlık iznine tabi olan holdinglerin saf holding olarak faaliyet göstermelerine izin verilmektedir⁵. Öte yandan yukarıda da izah ettiğimiz üzere; şirketler topluluğu yapılarının en tepesinde hâkimiyeti elinde bulunduran şirketler holding şirketler olduğu için holding ve hâkim şirket kavramları birbirine karıştırılabilmektedir. Oysaki hukukumuzda holding şirket kurmak için herhangi bir şirket üzerinde hâkimiyet tesis etmek veya herhangi bir şirkete iştirak etmek gerekmemekte; sadece anonim şirketler için öngörülen asgari sermaye miktarı sağlanarak ve Bakanlık izni alınarak bir holding kurulabilmekte veya mevcut bir anonim şirketi holdinge dönüştürülebilmektedir⁶.

III. Genel Kanuni Yedek Akçe ve Ayrımı

Yedek akçeler ileride doğabilecek olan beklenen veya beklenmeyen zarar, kayıp ve masrafları karşılamak, işletmenin devamlılığını, istikrarlı kar payı dağıtımını sağlamak üzere ayrılan kıymetlerdir⁷. Yedek akçeler, bilançonun aktifinde yer alan, spesifik izi bulunmayan işletmenin malvarlığını artırmak üzere dağıtılmayarak aktifte bırakılmış net karlardır⁸. Bu bakımdan yedek akçeler hakkında anonim şirketin saf malvarlığı tanımlaması yapılabilir⁹.

Yedek akçelerin kanunen birtakım amaçlar için ayrılması ve kullanılması öngörüldüğü gibi esas sözleşme ile de düzenleme yapılabilir. TTK md. 521 hükmü,

⁵ Holdinglerin hangi şirket türünde kurulabileceği ve işgal konusunun çerçevesinin ne olabileceğine ilişkin kanun koyucunun sınırlama getirmediği bir alanda bir idari işlemde yer alan belli belirsiz ifadelerle birtakım sınırlar çizilmeye çalışılmasının; hatta bunun da ötesinde sınırlamanın idari uygulamalarla yürütülmesinin hukuken doğru ve tutarlı bir yol olmadığı açıktır. Bu bakımdan gerek şirket türü gerekse işletme konusu hakkında kanuni bir düzenleme yahut hiç olmazsa TTK md. 210'da Bakanlık'a tanınan yetki çerçevesinde ikincil yasal düzenleme yoluyla söz konusu durumların holding şirketler bakımından netleştirilmesi daha yerinde bir yaklaşım olacaktır.

⁶ Rasim Can ÇAKIR, "6102 sayılı Türk Ticaret Kanunu'nda Holding Şirketler", Dünya Gazetesi, <http://www.dunya.com/yorum-inceleme/6102-sayili-turk-ticaret-kanununda-holding-sirketler-216780h.htm>, Erişim Tarihi: 01.01.2016, 20:00.

⁷ Halil Arslanlı, **Anonim Şirketler IV-V Anonim Şirketin Hesapları Anonim Şirketin İnfisalı ve Tasfiyesi**, İstanbul, Fakülteler Matbaası, 1960, s.69.

⁸ Hasan Pulaşlı, **Şirketler Hukuku Şerhi**, C.II, Ankara, Adalet Yayınevi, 2011, s.1733.

⁹ Ünal Tekinalp, **Anonim Ortaklığın Bilançosu ve Yedek Akçeler**, 2. Bası, İstanbul, Fakülteler Matbaası, 1979, s.245.

esas sözleşmede kanuni yedek akçelerin ayırım oranlarının artırılmasına imkan vermektedir. Bunun dışında yine esas sözleşme ile kanunen ayrılması ve kullanılması gereken alanlar dışında başka durumlar için de yedek akçe ayrılması mümkündür. Hatta kanuni yedek akçe dışında ve esas sözleşmede hüküm bulunmasa bile TTK md. 523/2'deki şartların varlığı halinde sadece genel kurul kararıyla da yedek akçe ayrılabilir.

Genel kanuni yedek akçe TTK md. 519'da düzenlenmiştir. Madde uyarınca yıllık karın yüzde beşi, ödenmiş sermayenin yüzde yirmisine ulaşıncaya kadar genel kanuni yedek akçeye ayrılır. Ayrılan bu yedek akçeye birinci tertip kanuni yedek akçe de denilmektedir. Şirketin kar payı dağıtması halinde ise ikinci tertip kanuni yedek akçenin ayrılması gerekecektir. TTK md. 519/2-c hükmü gereğince, kardan pay alacak kişilere dağıtılacak tutarın yüzde onu da genel kanuni yedek akçeye eklenir.

Genel kanuni yedek akçenin kullanım alanı sınırlıdır. TTK md. 519/3 hükmü uyarınca; genel kanuni yedek akçe sermayenin veya çıkarılmış sermayenin yarısını aşmadığı takdirde sadece zararların kapatılmasına, işlerin iyi gitmediği zamanlarda işletmeyi devam ettirmeye veya işsizliğin önüne geçmeye ve sonuçlarını hafifletmeye elverişli önlemler alınması için kullanılabilir. Kanunda öngörülen sınıra ulaşılmamasının ardından, sınırı aşan miktar üzerinde şirketin serbest bir tasarruf yetkisi vardır¹⁰.

Şirket malvarlığının ve dolayısıyla şirket sermayesinin bir parçası olan kanuni yedek akçe, belirli oranlarda birikimi sağlanmadığı sürece sadece sermayenin korunması için kullanılabilir bir araçtır. Bu bakımdan kanuni yedekler, kanundaki sınırları aşmadıkları sürece pay sahiplerine aktarılamaz, sermayeye eklenemez; aksi bir durum kanuni yedek akçenin ayrılma amacına ters olmanın yanında sermayenin korunması ilkesinin açık bir ihlali anlamına gelecektir¹¹.

¹⁰ Tekinalp, **Bilanço ve Yedek Akçeler**, s.405.

¹¹ Konu hakkında bkz. TTK Genel Gerekçe prg. 57 ve prg. 60.

IV. Holdinglere Kanuni Yedek Akçeler Hakkında Tanınan İstisna

TTK md. 519/4, eTTK md. 466/4 hükmüne paralel bir şekilde, kanuni yedek akçelerin ayrımında ve kullanımında holding şirketlere birtakım istisnalar tanımıştır: *İkinci fıkranın (c) bendi ve üçüncü fıkra hükümleri, başlıca amacı başka işletmelere katılmaktan ibaret olan holding şirketler hakkında uygulanmaz.* Mülga kanun döneminde de çokça tartışılan bu hüküm TTK'da da aynen yer almış ve eski dönemdeki sorunları günümüze de taşımıştır.

Evvela fıkroda muafiyet tanınan şirketler *başlıca amacı başka işletmelere katılmaktan ibaret olan holding şirketler* olarak ifade edilmiştir. Bu, saf holdingin tanımıdır. O halde -ülkemizde fiilen bulunmasa da- karma holdinglerin kanuni yedekler hakkındaki muafiyetten yararlanması mümkün değil midir? Daha önce de izah ettiğimiz üzere fıkradaki ifade esasen kanun koyucunun holding şirketler hakkında yapmış olduğu eksik bir tanımdan ibarettir. İlgili ifade ile kanun koyucu aslında kanunda yer vermediği holding kavramının açıklamasını yapma gayesindedir. Bu bakımdan ister saf ister karma olsun, TTK'daki kanuni yedek akçelere ilişkin istisna tüm holding şirket türlerini kapsamaktadır¹².

Hüküm hakkındaki ikinci sorunlu nokta ise muafiyetin kapsamıdır. Kanun ikinci tertip kanuni yedek akçenin ayrılması noktasında yani TTK md. 519/2-c uygulamasından holding şirketleri muaf tutmuştur. Bu noktaya kadar tartışmalı bir husus bulunmamaktadır. Ancak hükmün devamında, kanuni yedek akçelerin kullanım alanları hakkındaki sınırlamayı düzenleyen TTK md. 519/3 hükmünden de holding şirketler muaf tutulmaktadır. Kanuni yedek akçelerin hangi orana kadar hangi durumlarda kullanabileceğini tahdidi olarak sayan TTK md. 519/3'ten holding şirketlerin muaf tutulması, acaba bu şirketlere kanuni yedeklerin kullanımında bir serbestlik tanındığı anlamına mı gelmektedir? Madde gerekçesine göz atıldığında hükmün eTTK md. 466'nın ifade biçimi düzeltilmiş hali olduğundan başka bir açıklamayla karşılaşılmamaktadır. Mülga kanun maddesinin de gerekçe kısmında yine konuya ilişkin bir açıklama yer almamaktadır. Mülga kanunun ilgili maddesinin gerekçesinde ise hükmün mehz kanundan alındığı ifade edilmektedir. Gerekçenin

¹² Tekinalp, **Holdinglerde Yedek Akçeler**, s.353.

devamında ise mehzaz kanunun yapılma aşamasında eTTK md. 466/3'e (TTK md. 519/3) karşılık gelen karşılık gelen ve kanuni yedeklerin harcama yerleri ve sınırlarına ilişkin hüküm hakkında İsviçre meclisinde birtakım uzlaşmazlıkların olduğu ve madde ifadesinin bu ihtilaflardan arındırılmış olarak kaleme alındığından bahsedilmektedir.

Gerçekten de 1936 yılında mehzaz kanunda yapılan değişiklik esnasında kanuni yedek akçe dışında kriz zamanlarında kullanılmak üzere her işletmenin bir fona yıllık ayırım yapması teklif edilmiş ve bu da pek çok tartışma ve uzlaşmazlığı beraberinde getirmiştir. Meclisteki karşıt görüşlere bir ara formül bulunmak istenmiş ve kriz fonuna ilişkin düzenlemeden holdingler istisna tutulmuştur. Ancak ilerleyen süreçte kanun son şeklini alırken kriz fonuna ilişkin madde ile zararların kapatılması hususu tek bir başlık altında toplanmış; holdinglere ilişkin istisna hükmü ise tekrar gözden geçirilmemiştir¹³. İşte bu maceranın ardından ortaya çıkan mehzaz kanundaki istisna hükmü, eTTK döneminde de öğretilerde eleştirilmiş olmasına karşın TTK'ya olduğu gibi aktarılmıştır.

TTK md. 519/4'ün kaleme alınış şekline göre holdinglere kanuni yedek akçelerin kullanımına ilişkin bir sınırlama getirmediğine yönelik bir anlam ilk anda çıkartılabilir. Ancak bu durum kanuni yedek akçenin holdingler bakımından iradi yedek akçeye dönüştüğünü kabul etmek anlamına gelecektir¹⁴. Bu ise kanuni yedek akçenin şirket sermayesini koruma gayesiyle kullanılması zorunluluğuna, sermayenin korunması ilkesine, kısacası kanuni yedek akçenin mantığına tamamen terstir. Nitekim başka şirketlere katılım sağlayarak sermayesini değerlendiren ve kazanç sağlayan bir holding hakkında ticari hayatta aktif olarak işletmeler işleten bir anonim şirkette olduğu kadar işsizlik riskinden elbette söz edilemez; ancak bir holdingde de işler kötüye gidebilir, yatırım yaptığı, katılım sağladığı diğer şirketlerden beklediği kazancı sağlayamayabilir ve hatta zarar edebilir. Bu tür bir durumda holdingin kanuni yedek akçeleri ile zararlarını kapama zorunluluğunu kabul etmeyerek bu yedekleri sermaye artırımında veya kar dağıtımında kullanmasına izin vermek sermayenin korunması ilkesine aykırılık teşkil edecek ve hatta kimi zaman sermayenin iadesi anlamına gelecektir. Öte yandan bir noktaya

¹³ Reha Poroy, "Holdingler", **III. Banka ve Ticaret Hukuku Haftası**, Ankara, 1964, s.444-445; Tekinalp, **Holdinglerde Yedek Akçeler**, s.354.

¹⁴ Erdoğan Moroğlu, **Anonim Ortaklıklarda Esas Sermaye Artırımı**, İstanbul, Vedat Kitapçılık, 2003, s. 214.

daha değinmek gerekirse; anonim şirketler hukukunda asgari sermaye kurumunun mevcut olmasının sebebi ticari hayatta bir güven ortamının sağlanması ve anonim şirketlerle iş yapan kişilerin korunmasıdır. Bu durum holdingler için de geçerlidir. Holdingler de ticari hayatta doğrudan bir işletme işletmeseler de aktif bir şekilde faaliyette bulunabilir. Örneğin bir finansman kuruluşundan kredi kullanarak yarattığı kaynak ile başka şirketlere katılım sağlayabilir. Böyle bir durumda holdingin alacaklısının alacağı da tıpkı bir anonim şirket alacaklısının alacağı gibi korunmaya değerdir. O halde zarar eden bir holdingin kanuni yedeklerini bu zararların kapatılmasında kullanması zorunluluğunu tanımamak, alacaklılarının ve dolaylı olarak da piyasanın menfaatlerini göz ardı etmek anlamına da gelecektir.

Kanuni yedek akçenin TTK md. 519/4 lafzına rağmen holding şirketler için de tam bir serbesti ile kullanılamayacağını tespit ettikten sonra maddede tanınmak istenen istisnanın sınırlarını çizmekte fayda vardır. Öğretide bir kısım yazar holdinglerde işsizliğin önüne geçmek veya bunun neticelerini hafifletmek gibi bir durumun holdingler bakımından cari olmadığını, bu nedenle TTK md. 519/4'teki istisnanın bu kısma tanınabileceğini, ancak kanuni yedek akçenin sermayenin veya çıkarılmış sermayenin yarısını aşmayan kısmının aynı anonim şirketlerde olduğu gibi sadece zararların kapatılmasına kullanılabileceğini savunmaktadır¹⁵. İsviçre öğretisinde de bu yönde görüşler mevcuttur¹⁶. Bir kısım yazar ise kanuni yedek akçelerin harcanmasında holdingleri diğer ortaklıklardan farklı bir konuma dahil etmenin ticari yaşamın gereklerine uygun olmadığından bahisle anonim şirketlere ilişkin kanuni yedek akçe uygulamasının holdingler bakımından da cari olması gerektiğini düşünmektedir¹⁷. Kanaatimizce TTK md. 519/2'deki ikinci tertip kanuni yedek akçe istisnasının dışında holdingler bakımından ikinci bir istisna bulunmamakta olup holdingler TTK md. 519/3'ten istisna tutulması doğru değildir¹⁸. Zira holdinglerde zararların kapatılması gerekliliği doğabileceği gibi işlerin iyi gitmemesi veya işsizlik durumu da ortaya çıkabilecektir. Elbette işsizlik tehlikesi ticari işletme işleten bir anonim şirketin işlerinin kötüye gittiği dönemlerdeki kadar tehlikeli veya belirgin

¹⁵ Tekinalp, **Holdinglerde Yedek Akçeler**, s.355; Moroğlu, **a.g.e.**, s.214.

¹⁶ Halil Arslanlı, **a.g.e.**, s.114, dn. 100; Poroy, **a.g.e.**, s.444.

¹⁷ Gönen Eriş, **Ticari İşletme ve Şirketler**, C.II, Seçkin Yayıncılık, İstanbul, 2013, s. 3391.

¹⁸ Poroy, holdinglere genel kanuni yedek akçenin kullanım alanları ve sınırlarına ilişkin serbesti tanınmasının doğru olmadığını belirttikten sonra hükmün lafzı nedeniyle holdinglere kanuni yedek akçe konusunda bir serbesti tanınabileceğinin de öne sürülmesinin mümkün olduğunu söylemektedir. (Poroy, **a.g.e.**, s.445.)

olmayabilir; ancak günümüzde bünyesinde yüzlerce kişiyi istihdam eden, büyük sermayeli ve dolayısıyla da riskli katılımlar yapabilen holding şirketlerin varlığı düşünüldüğünde, bu şirketlerde de işlerin kötü gitmesi ve işsizlik tehlikesinin yaşanması mümkündür.

Sonuç olarak, mehzaz kanunda gözden kaçarak doğru bir şekilde ifade olunamayan kanuni yedek akçenin ayrılmasında holding şirketlere tanınan istisna hükmü eTTK döneminde de TTK'da da sağlıklı bir şekilde kaleme alınamamış; öğretilerdeki eleştiriler kanunun yapım aşamasına taşınamamıştır. Yukarıdaki izahlarımız ışığında holding şirketlerde de kanuni yedek akçelerin, temel mantığına uygun bir biçimde kullanılması gerekmektedir. Kanuni yedekler hakkında anonim şirketlerdeki gibi bir kullanım yolunun seçilmesi, yönetim kurulu üyelerinin kanuni yedekleri yanlış kullandıkları ve şirketi zarara uğrattıklarından bahisle gündeme gelecek hukuki ve cezai sorumluluklarının doğmasının da ayrıca önüne geçecektir.

KISALTMALAR

Bakanlık	Gümrük ve Ticaret Bakanlığı
bkz.	bakınız
C.	Cilt
dn.	dipnot
eTTK	6762 sayılı Türk Ticaret Kanunu
Kuruluş ve Esas Sözleşme Tebliği	15.11.2012 tarih ve 28468 sayılı Resmi Gazete'de yayımlanan Anonim ve Limited Şirketlerin Sermayelerini Yeni Asgari Tutarlara Yükseltmelerine ve Kuruluşu ve Esas Sözleşme Değişikliği İzne Tabi Anonim Şirketlerin Belirlenmesine İlişkin Tebliğ
md.	madde
prg.	paragraf
S.	Sayı
s.	sayfa
TTK	6102 sayılı Türk Ticaret Kanunu

KAYNAKÇA

- Arslanlı, Halil Anonim Şirketler IV-V Anonim Şirketin Hesapları Anonim Şirketin İnfisahı ve Tasfiyesi, İstanbul, Fakülteler Matbaası, 1960
- Çakır, Rasim Can "6102 sayılı Türk Ticaret Kanunu'nda Holding Şirketler", Dünya Gazetesi, <http://www.dunya.com/yorum-inceleme/6102-sayili-turk-ticaret-kanununda-holding-sirketler-216780h.htm>, Erişim Tarihi: 01.01.2016, 20:00.
- Eriş, Gönen Ticari İşletme ve Şirketler, C.II, Seçkin Yayıncılık, İstanbul, 2013
- Moroğlu, Erdoğan Anonim Ortaklıklarda Esas Sermaye Artırımı, İstanbul, Vedat Kitapçılık, 2003
- Poroy, Reha "Holdingler", III. Banka ve Ticaret Hukuku Haftası, Ankara, 1964, s.427-456
- Pulaşlı, Hasan Şirketler Hukuku Şerhi, C.II, Ankara, Adalet Yayınevi, 2011
- Tekinalp, Ünal "Tip Sorunu Bakımından Holding Kavramı ve İşletme Konusu Üzerine Düşünceler", İktisat ve Maliye Dergisi, C.XX, S.12, s.448-453
- Tekinalp, Ünal "Holdinglerde Yedek Akçeler", İktisat ve Maliye Dergisi, C.XVI, S.9, s.352-356
- Tekinalp, Ünal Anonim Ortaklığın Bilançosu ve Yedek Akçeler, 2. Bası, İstanbul, Fakülteler Matbaası, 1979
- Yanlı, Veliye "İnançlı Yönetim Kurulu Üyeleri ve Konzernlerdeki Durumu", Prof. Dr. Oğuz İmregün'e Armağan, İstanbul, İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi, 1998, s.655-683